

Viața veșnică în Vechiul Testament

Psalmul 133.3; Daniel 12.2

William Kelly

© www.bibelstudium.de, Online începând de la: 25.09.2018, Actualizat: 25.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Psalmul 133.3; Daniel 12.2

Psalmul 133.3: Este ca roua Hermonului, care se coboară pe Munții Sionului; căci acolo a orânduit Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie.

Daniel 12.2: Mulți din cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața veșnică, și alții pentru rușine și dispreț veșnic.

Vrem să medităm la privilegiul nespus de mare al vieții veșnice, care a fost dăruită credinciosului, așa cum ne-o prezintă Scriptura. Cu toate că în toate timpurile ea a avut importanța cea mai mare, stăruința cu privire la acest adevăr este astăzi necesară mai mult ca oricând, așa cum va constata orice credincios care citește aceste rânduri. Duhul rătăcirii are curajul să se ridice împotriva duhului adevărului. Adevărul cu privire la Hristos Însuși este nu numai periclitat, ci este răstălmăcit și subminat prin rătăcire; și rătăcirea împotriva Fiului este lucrul cel mai odios pentru Tatăl. Cât de fideli ar trebui să fie creștinii față de adevăr!

Căci Hristos a fost revelat nu numai ca Dumnezeu adevărat, ci și ca Viața veșnică (1 Ioan 5.20). Tatăl trezește morții și le dă viață (Ioan 5.21), și tot așa și Duhul Sfânt, cum arată Romani 8 în diferite aspecte, însă despre El, care este chipul Dumnezeului nevăzut, se spune categoric, că El este viața veșnică. El, Cuvântul veșnic, a devenit carne și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Căci din plinătatea Lui noi toți am primit har după har. Căci Legea a fost dată prin Moise, harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut (Ioan 1.14-18). De aceea apostolul spune (2 Timotei 1.10) că Hristos a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie. Ambele deci au fost prezente și numai în felul acesta au fost revelate personal în El prin lucrarea Sa și prin cuvintele rostite de El – duh și viață pentru ai Săi.

În Vechiul Testament lumina a strălucit numai slab cu privire la viața veșnică, expresiile erau relativ vag formulate și totuși suficient de clare, pentru ca acele care au primit cu adevărat mărturia lui Dumnezeu să li se facă cunoscut adevărata conștiință a unui viitor minunat. Aceasta o arată clar atât evangheliile sinoptice cât și evanghelia după Ioan (Matei 19.16; Marcu 10.30; Luca 10.25; Ioan 5.39). Credința lui Abel mărturisește moartea unui altuia pentru nevoia sufletului său. Nu puteau și alții să învețe ceva din aceasta? Înălțarea la cer a lui Enoch mărturisea despre o viață în cer, dar și pe pământ el a umblat în această viață, înainte ca Dumnezeu să-l ia. Nu era aceasta de ajutor credincioșilor de după el cu privire la viață? Când Avraam spune: »Să trăiască Ismael înaintea Ta!« (Geneza 17.18) cu greu ne putem imagina că el s-a gândit numai la pământ și la prezent. Fără îndoială și Psalmul 16.11 spune mult mai mult în cuvintele »Îmi vei arăta cărarea vieții«, așa ca și Psalmul 36.9: »Căci la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vom vedea lumina.«

Fundamentul direct a ceea ce chiar și iudeii din zilele Domnului nostru au recunoscut cu privire la viața veșnică constă probabil (așa cum deseori s-a remarcat) în locurile din Scriptură ca Psalmul 133.3 »viața pentru veșnicie«, și noțiunea din Daniel 12.2 (»Mulți din cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața veșnică, și alții pentru rușine și dispreț veșnic.«). Și revelarea harului, pe care l-a auzit omul după căderea în păcat, a dat fără

Îndoială inimii dispuse a se căi, chiar de la începutul istoriei triste, nădejdea că Sămânța care va veni a femeii nu numai va nimici puterea răului, ci va binecuvânta pe credincioșii care vor privi spre Dumnezeu prin El și cu o viață nouă, care va birui moartea și vor fi capabili să-L savureze în pace pe El Însuși. Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua lui Hristos, și el a văzut-o și s-a bucurat. Iov știa atât de învierea celor drepti (Iov 19.25-27) în legătură cu ridicarea în ultima zi pe pământul acesta a Salvatorului rudă de sânge, cât și de învierea celor nedrepti (Iov 14.10-12) în legătură cu faptul că nici cerurile nu vor mai fi.

Vedem deci că în Vechiul Testament viața veșnică prezentată prin psalmi și profeți era legată cu zilele puterii și gloriei mesianice. În evanghelia după Matei 25.46 Domnul extinde așteptările iudaice la acei credincioși din toate națiunile, care la sfârșitul timpului vor primi pe mesagerii evangheliei Împărăției. Se vorbește într-adevăr de tot Israelul, dar categoric se aplică numai la zece seminții, care vor dormi așa mult timp în țărână, și la cei dintre națiuni, care în timpul acela vor crede. Părea să nu fie necesar să se spună și despre rămășița iudaică temătoare de Dumnezeu.

Tradus de la: [Das ewige Leben \(1\) im Alten Testament](#)

Extras din cartea *F.E.R. Heterodox on Life Eternal* de William Kelly

Traducere: Ion Simionescu